

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520258976/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

saalidt, kunde man maaskee ikke undres over, om den jydsk Sisyphus lod Steen nu ligge ved Steen, og glemte, hvad han videre maatte frembringe, til sin Dødsboes Slutning.

Han har siden berejst de ham hidtil ubekjendte Egne i Fædrelandet, og haaber med sin Puntlæders Constitution daare at see sig om i Norge og Engelland.

Af *Vandring* i de sidste Sommere foretog han een til Haderslev heelt tilføds. Af Tilbagevejen kjørtes $\frac{1}{3}$, ikke af Træthed, men for Selskabs Skyld. B. glemmer aldrig den Rejse; han tog ind til en Gjæstgiver, som var dansk, men snakkede ikke andet end Tydsk – nemlig af samme Slags som v. Borgen i Hejbergs Virtuos. Saa drog han ind til en Gjæstgiver, som var tydsk, men talte Dansk, det kunde han bedre forstaae. Koch og Lorentzen kunde han ogsaa forstaae. – Den sidste er desværre siden tydsket ihjel. Naa! naa! der er flere hvor han kom fra.

Saa er der en anden Rejse, som han heller ikke er mægtig for at glemme – om han ogsaa vilde. B. lod staae – gaae, vilde han sige, ad Fæstningen til (han behøver ikke at nævne den, for vi gaee ikke vildt iblandt dem vi har). Saa kom han over det Sund, hvor man fanger Marsviin, til den By, hvor Niels Bugge faldt i en kongelig Sammenrottelse. Derfra til den By, hvor en Konge faldt i en borgerlig Sammenrottelse; og derfra op paa det Kirketaarn, fra hvilket Svendborg med Omhegn tage sig idyllisk ud. – Gjennem den Juulske Hauge skreed han over til den lange Øe, hvor Naturen overgaaer sig selv i Landskabstegning. Han skred langsomt op og ned gjennem denne Maleriudstilling, og fandt dem, der viste ham omkring, ligesaa venlige som Billederne. Culturen culminerer der: endogsaa det fürbenede Jagtpersonale ved Tranekær sang Bordpsalmer, skjøndt i barok Maneer og med saelsomme Variationer; Codacn var en Smorzando. – B.s Tilbagegang var Diminuendo.

Et andet Svip har han gjort gjennem den Halvøe, som er berømt af sine Heste og sine Fluevinger, videre gjennem Mors, hvor han traf paa en Præstemand, som han heller ikke kan glemme – Apropos ved Præstemand: B. var ogsaa i Salling hos en Provst, som gjennem halvtredsindstyve Aar har ligget i hans Hukommelseskiste „behageligt“, som han dog sjælden har gjenseat – „beklageligt“. Han førte B. ind paa tre Herresæder i sit Hovedsogn – behageligt; skal han aldrig